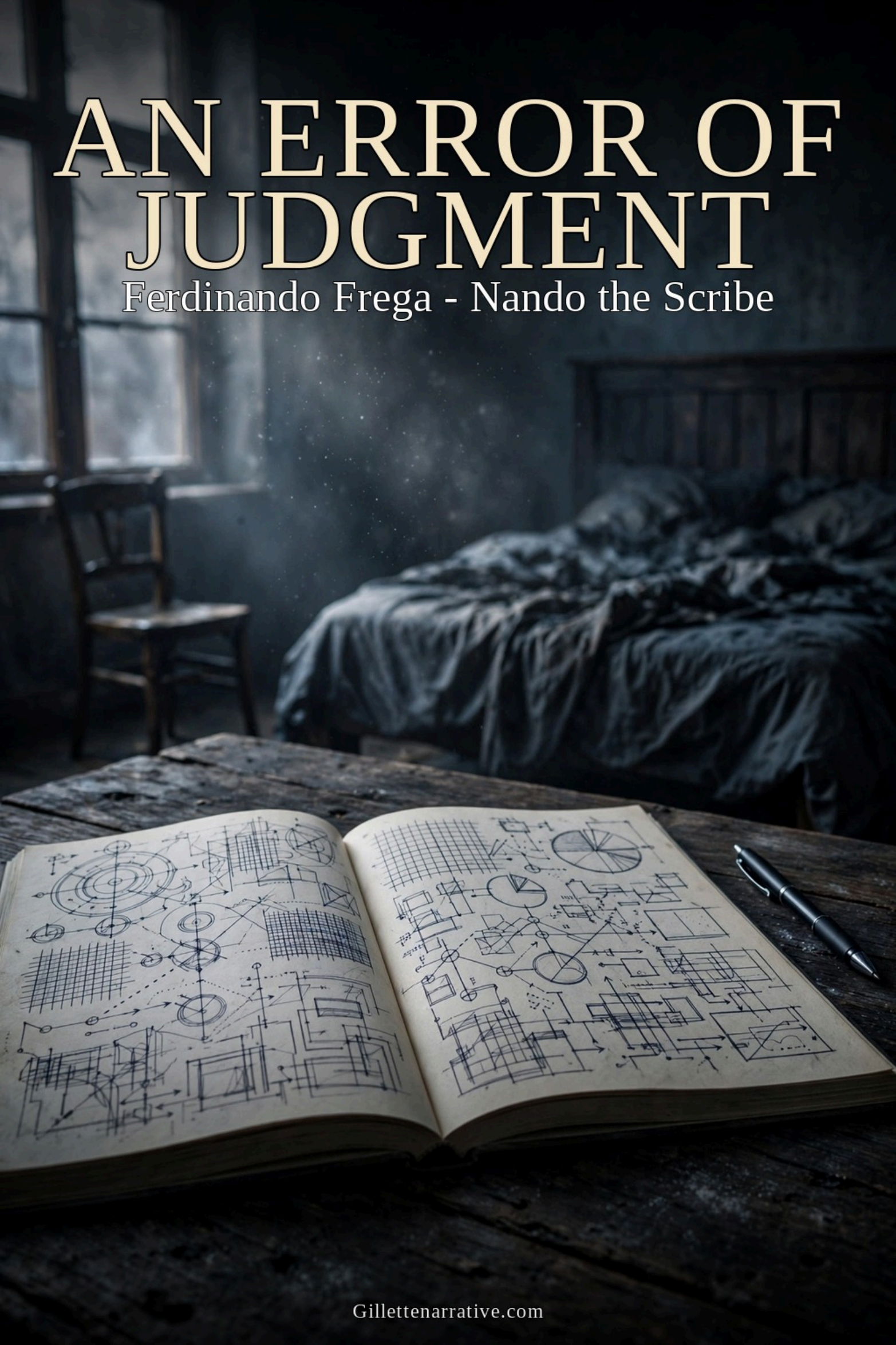
AN ERROR OF JUDGMENT
Ferdinando Frega - Nando the Scribe
Gillettenarrative.com

GILLETTE: EEN BEOORDELINGSFOUT

GILLETTENARRATIVE — ESSAYS OVER HET MESJE

Wanneer een man eenenzestig wordt en werkelijk alleen komt te staan, leeft hij niet meer tussen zijn herinneringen. Hij leeft tussen zijn fouten.

Herinneringen zijn onschuldig. Ze kunnen je geen pijn meer doen. Fouten zijn anders. Fouten worden eerder wakker dan jij. Ze zitten op de rand van het bed te wachten tot je je ogen opent. Ze zijn trouwe metgezellen van de ouderdom, omdat ze het enige zijn waarover je niet opnieuw kunt onderhandelen.

Die ochtend in augustus merkte ik dat ik dacht aan de oude Zuid-Italiaanse instelling die bekendstaat als het moetje.

In de dorpen van de jaren 1940 en 1950 werden twee jonge mensen verliefd met de roekeloosheid die voor de jeugd is weggelegd. Ze verlangden naar elkaar, vertrouwden elkaar en dachten nooit aan de gevolgen. Toen kwamen de gevolgen toch. Soms één kind. Soms twee. Soms drie.

De families keken naar de werkelijkheid en kozen een praktische oplossing.
Niet omdat ze verlicht waren.
Niet omdat ze romantisch waren.
Omdat een schandaal duurder was dan een huwelijk.
De twee geliefden werden naar het altaar geduwd, gedoopt in verantwoordelijkheid en de maatschappij in gestuurd met kinderen, verplichtingen en een toekomst die ze niet hadden gepland, maar nu moesten opbouwen.

Wanneer de families tegen de relatie waren, was er een andere oplossing.

De fuitina.
De ontsnapping.
Twee jonge mensen die samen verdwenen om aan te kondigen dat toestemming irrelevant was geworden.

De boodschap was eenvoudig:
We horen bij elkaar. Haal ons maar in als het kan.

Uiteindelijk kwam iedereen terug. Families doen dat altijd. Ouders vergeven omdat ze van hun kinderen houden. Grootouders vergeven omdat kleinkinderen elke eerdere wet van het hart omverwerpen.

Maar die ochtend dacht ik niet aan jonge stellen.
Ik dacht aan mezelf.
Jarenlang was mijn persoonlijke oefening de boekhouding van fouten geworden.
Verkeerde beslissingen.
Verkeerd zwijgen.
Verkeerde loyaliteit.
Verkeerde verwachtingen.
En anders dan voor die jonge geliefden wachtte er op mij geen herstelhuwelijk.
Geen dorpspastoor. Geen familieraad. Geen maatschappelijke formule die de rekensom kon corrigeren.

Toen besefte ik dat mijn eigen fuitina veertig jaar had geduurd.
Vijfenzestig landen.
Vier decennia.
Een eenzame vlucht over continenten.
De vraag was niet langer of ik was weggelopen.
De vraag was:
Waarvoor was ik precies weggelopen?
Op 14 augustus 2026 kwam eindelijk het antwoord.
Weten wat er gebeurd was, was niet genoeg.
Begrijpen waarom het gebeurd was, werd essentieel.

Het verschil tussen wijsheid en lijden is vaak niet meer dan een ontbrekende verklaring.

En plotseling werd het duidelijk.
Het was geen verraad geweest.
Het was geen samenzwering geweest.
Het was zelfs geen lot geweest.

Het was een beoordelingsfout geweest.
Een prachtige, dure, levenslange beoordelingsfout.
Ik kon haar niet corrigeren.
Ik kon er niet tegen in beroep gaan.
Ik kon niet onderhandelen met de hoogste autoriteit die verantwoordelijk was voor de uitkomst.

Mijn lot.
De Chief Executive Officer van elke consequentie waarmee ik ooit ben geconfronteerd.
En voor het eerst hield ik op met hem in discussie te gaan.

Ferdinando Frega